

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Techmania Science Center o. p. s.**, se sídlem U Planetária 2969/1, Plzeň, zastoupen JUDr. Karlem Vodičkou, LL.M., advokátem se sídlem Kyjevská 1228/77, Plzeň, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 10. 2021, č. j. 77 Af 37/2020-382,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministerstvo“ či „poskytovatel“) poskytlo žalobci rozhodnutím ze dne 13. 12. 2011, č. j. 17980/2010-45, dotaci v celkové maximální výši 576 987 447 Kč v rámci Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace na realizaci projektu „TECHMANIA SCIENCE CENTER“. Na základě podnětu poskytovatele dotace k zahájení řízení ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně zahájil Finanční úřad pro Plzeňský kraj (dále jen „finanční úřad“) u žalobce daňovou kontrolu, která vyústila ve vydání níže uvedených platebních výměrů.

[2] Finanční úřad vyměřil žalobci podle § 44a odst. 4 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění do 19. 2. 2015 (dále jen „rozpočtová pravidla“), odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 84 967 Kč (platební výměr ze dne 24. 9. 2015, č. j. 1548163/15/

2300-31472-402662) a odvod do Národního fondu ve výši 481 476 Kč (platební výměr ze dne 24. 9. 2015, č. j. 1548164/15/2300-31472-402662).

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 9. 2020, č. j. 35973/20/5000-10610-712343, znovu zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí finančního úřadu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 1548163/15/2300-31472-402662 a č. j. 1548164/15/2300-31472-402662.

II.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí ze dne 17. 9. 2020, č. j. 35973/20/5000-10610-712343, žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji zamítl rozsudkem ze dne 29. 10. 2021, č. j. 77 Af 37/2020-382.

[5] Krajský soud konstatoval, že žalovaný odstranil vadu, která v předchozím řízení vedla ke zrušení jeho původního rozhodnutí rozsudkem krajského soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 30 Af 1/2017-357. Žalovaný provedl hodnocení závažnosti porušení příslušných povinností ze strany žalobce a v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, věcně správně stanovil konkrétní výši odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 100 % částky, ve které byla rozpočtová kázeň porušena. V poměrech projednávané věci je totiž zřejmé, že stanovení jakkoli nižšího odvodu než právě ve výši 100 %, by fakticky znamenalo dílčí aprobaci samotného porušení rozpočtové kázně v podobě neoprávněného použití finančních prostředků.

[6] Krajský soud dále uvedl, že finanční úřad pochybil, když v rámci původního řízení vedoucího k vydání předmětných platebních výměrů, nepostupoval podle § 14f rozpočtových pravidel. Žalovaný toto pochybení následně napravil tím, že přiměl poskytovatele dotace, aby žalobci zaslal výzvu k vrácení části dotace. Krajský soud přisvědčil žalobci, že odstranění původního pochybení spočívajícího v nezaslání výzvy podle § 14f rozpočtových pravidel již bylo spíše formální, neboť v danou dobu již skutečně žalobce neměl vůči poskytovateli dotace co plnit, neboť převážná většina těch částí dotace, jichž se týkala jeho zjištěná porušení rozpočtové kázně, byla pomyslně pokryta pozastavením plateb, a fakticky tedy vůbec k vyplacení dotace nedošlo. Přehlédnout však současně podle krajského soudu nelze to, že žalobce zmíněnou částku ve výši 18 710,93 Kč uhradil až dne 14. 11. 2016. Nejednalo se tedy o dobrovolnou úhradu následující uznání pochybení, ale o důsledek vydání pravomocného rozhodnutí žalovaného o odvolání, v němž žalobce naopak závěry finančního úřadu napadal. Na podkladě těchto okolností nelze uzavřít, že žalobce akceptoval výsledky daňové kontroly a projevil vlastní snahu po nápravě. Proto nelze podle krajského soudu ani důvodně předpokládat, že by se případně i řádně a včas učiněná výzva podle § 14f rozpočtových pravidel setkala s takovou reakcí žalobce, jež by vyústila v dobrovolnou úhradu. Tyto okolnosti jsou však podle krajského soudu spíše druhotné, neboť nejpodstatnější je otázka, zda nesprávným postupem správních orgánů spočívajících v tom, že mu nebyla zaslána výzva podle § 14f rozpočtových pravidel, byl žalobce dotčen na svých právech. Krajský soud dospěl k závěru, že tomu tak není. Předmětnými platebními výměry byly vyměřeny odvody toliko ve výši samotných pochybení. Žalobce nebyl předmětnými platebními výměry sankčně postižen, nebylo mu jimi vyměřeno penále, ale toliko odvod ve výši zjištěných pochybení, tedy odvod ve stejné

pokračování

částce, kterou by činilo i vrácení dotace podle § 14f odst. 3 rozpočtových pravidel. Lze tak konstatovat, že tento nesprávný postup správních orgánů napravený až v dalším průběhu řízení, nevedl k újmě na právech žalobce. Krajský soud proto uzavřel, že v projednávané věci nebyly splněny podmínky pro aplikaci fikce neporušení rozpočtové kázně podle § 14f odst. 2 rozpočtových pravidel.

[7] Krajský soud dále s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-48, konstatoval, že pozastavení platby jako opatření dočasné, kdy poskytovatel dotace nerozhodl s konečnou platností o nevyplacení dotace či její části a kdy správce daně (dotace) šetření podezření předaného mu poskytovatelem dotace neukončil, nemůže mít ten účinek, že k porušení rozpočtové kázně nemohlo dojít. Dospěl proto k závěru, že s ohledem na způsob financování příslušného dotačního projektu nelze vyloučit porušení rozpočtové kázně pouze na základě argumentu nevyplacení části dotace.

[8] Krajský soud dále dospěl k závěru, že v případě, že si příjemce dotace převede na zvláštní účet projektu vlastní prostředky, je možné z tohoto účtu z těchto vlastních prostředků hradit i nezpůsobilé výdaje projektu. Podmínkou však je, aby příjemce měl počínaje dnem úhrady nezpůsobilého výdaje na projektovém účtu dostatek vlastních finančních prostředků a zároveň si tento výdaj nenárokoval v soupisce účetních dokladů jako způsobilý. Byť tyto dvě podmínky byly v Příručce pro příjemce Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace (dále jen „Příručka“) explicitně vyjádřeny až ve verzi 5.0 s účinností od 15. 8. 2013, jedná se o podmínky logické a lze je aplikovat i na dřívější období. Druhá podmínka plyne z potřeby eliminovat nezpůsobilé výdaje [viz čl. III. písm. c) ve spojení s čl. VI. rozhodnutí o poskytnutí dotace]. V daném případě si žalobce předmětné výdaje v soupiskách účetních dokladů jako způsobilé nárokoval. Nesplnil tedy jednu z podmínek, aby výdaje šlo hradit vlastními prostředky jako nezpůsobilé výdaje. I když žalobce hovořil o administrativním pochybení, krajský soud nemohl aprobovat praxi, že se u poskytovatele dotace nárokují výdaje, a když se zjistí, že jsou způsobilé, tak je všechno v pořádku, a když se zjistí, že způsobilé nejsou, tak se také nic neděje, protože příjemce dotace údajně neporušil žádnou svou povinnost.

[9] V další části odůvodnění napadeného rozsudku se pak krajský soud podrobně zabýval jednotlivými výdaji, které žalovaný považoval za nezpůsobilé. Dospěl přitom k závěru, že pravidla způsobilých výdajů byla dostatečně určitá. Žalobce zároveň neprokázal, že u sporných výdajů se o způsobilé výdaje jednalo. V podrobnostech pak zdejší soud odkazuje na rozsudek krajského soudu, který je k dispozici na www.nssoud.cz.

III.

[10] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[11] Stěžovatel namítal, že krajský soud popřel své předchozí závěry ohledně snížení nebo spíše vyloučení škodlivosti porušení povinnosti vyjádřené na str. 16 rozsudku ze dne 31. 7. 2018, č. j. 30 Af 1/2017-357, když převzal argumentaci žalovaného jako srozumitelnou a přezkoumatelnou. Stěžovatel je názoru, že jeho případné porušení povinnosti bylo

administrativního charakteru, tj. jednalo se o neúmyslné porušení povinnosti spočívající ve vadně vyplněné soupisce účetních dokladů. Riziku, že určité výdaje zahrnuté do soupisky účetních dokladů budou posouzeny jako nezpůsobilé, stěžovatel čelil tím, že na projektovém účtu udržoval dostatek svých vlastních peněžních prostředků. Navíc mu nebyla dotace poskytovatelem ani vyplacena, přičemž účel dotace byl v daném případě naplněn. Podle stěžovatele uvedenou argumentaci žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil a krajský soud se k ní nevyjádřil. V tomto ohledu považuje stěžovatel napadený rozsudek za nepřezkoumatelný a odporující dříve vyjádřeným závěrům krajského soudu. Stěžovatel má za to, že nelze v posuzovaném případě hovořit o tom, že zásadě přiměřenosti bylo učiněno zadost již jen tím, že byl odvod stanoven toliko na základě příslušné oddělitelné části poskytnuté dotace.

[12] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nesprávně interpretoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 Afs 293/2018-28, bod 34. Podle stěžovatele není pravdou, že předpokladem pro konstatování fikce neporušení rozpočtové kázně je, že příjemce dotace musí uznat zjištěné porušení dotačních podmínek, jak dovozuje krajský soud. Stěžovateli nelze přičítat k tíži, že se závěry daňových orgánů nesouhlasil a že se proti závěru o porušení rozpočtové kázně ohrazoval. V posuzovaném případě stěžovatel před zahájením daňové kontroly nemohl vědět, jakou část dotace by měl vrátit, což nemohl vědět ani v průběhu daňové kontroly, neboť závěry poskytovatele a finančních orgánů byly odlišné. Stěžovatel nesouhlasil ani se závěrem, že nesprávný postup správních orgánů napravený až v dalším průběhu řízení nevedl k újmě na jeho právech. Podle názoru stěžovatele mu byla újma způsobena tím, že byly vydány platební výměry, aniž měl možnost vrátit zpochybněnou část dotace dobrovolně. Stejně tak stěžovatel nesouhlasil se závěrem, že v dané věci nebyly splněny podmínky pro aplikaci fikce neporušení rozpočtové kázně podle § 14f odst. 2 rozpočtových pravidel, když došlo ke zrušení platebních výměrů týkajících se penále za prodlení s úhradou odvodu za porušení rozpočtové kázně (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 1. 2022, č. j. 77 Af 4/2021-191 a navazující rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2022, č. j. 4559/22/5000-10611-712343).

[13] Stěžovatel konstatoval, že v daném případě poskytovatel dotace ani po ukončení šetření finančních orgánů nepřijal žádné konečné rozhodnutí o zrušení pozastavení plateb, ani o snížení dotace, když finanční úřad konstatoval porušení rozpočtové kázně v nižším rozsahu, než na jaké měl poskytovatel původně podezření. Podle stěžovatele se krajský soud nevypořádal s jeho argumentací, že částku 703 644,94 Kč uhradil v důsledku pozastavení výplaty dotace z vlastních prostředků, neboť poskytovatel byl v prodlení s poskytováním dotačních prostředků. Podle stěžovatele není správný výklad krajského soudu, podle něhož je příjemce dotace oprávněn vložit na projektový účet vlastní prostředky, přičemž z těchto prostředků je oprávněn hradit i nezpůsobilé výdaje projektu. Krajský soud pominul skutečnost, že peníze jsou věcí zastupitelnou a peněžní prostředky z dotace a od stěžovatele není možné jakkoli rozlišit. Provádět rozlišení těchto zastupitelných věcí na základě toho, zda je určitý výdaj vykázan jako způsobilý, je podle názoru stěžovatele nemožné.

[14] Podle stěžovatele není pravdivé tvrzení krajského soudu v rozsudku ze dne 30. 12. 2020, č. j. 30 Af 1/2017-407, že vlastní peněžní prostředky stěžovatele na projektovém účtu nebyly, a proto má krajský soud za to, že nezpůsobilé výdaje musely být hrazeny z dotačních prostředků. V dubnu 2014 poskytovatel stěžovateli pozastavil výplatu

pokračování

části dotace v částce 1 411 628,38 Kč, proto byl stěžovatel nucen doplnit na projektový účet další vlastní prostředky. Stěžovatel své tvrzení o dodatku vlastních prostředků doložil sdělením poskytovatele ze dne 18. 7. 2014, č. j. MSMT-23850/2014-2, v němž byla tato skutečnost potvrzena. Proto jediným důvodem, proč je v jednání stěžovatele spatřováno porušení rozpočtové kázně, je skutečnost, že uplatnil zpochybněné výdaje v soupisce účetních dokladů.

[15] Stěžovatel rovněž nesouhlasil s výkladem jednotlivých verzí Příručky, a to verze 4.0 a 5.0., který řešil krajský soud v odst. 50 rozsudku č. j. 30 Af 1/2017-407, kde tuto Příručku vykládal krajský soud stejným způsobem jako ve svém předchozím rozsudku, který byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2020, č. j. 1 Afs 331/2018-53. Podle stěžovatele krajský soud nedostatečně reagoval na závěry kasačního soudu v odst. 45 až 49 zrušujícího rozsudku. Krajský soud tak nezákonně vztáhl verzi 5.0 Příručky pro příjemce i na případy výdajů spadajících do období účinnosti předchozí verze 4.0, která obsahovala pouze definici nesrovnalosti, která nemusí být porušením rozpočtové kázně. Za situace, kdy měl stěžovatel na projektovém účtu dostatek vlastních prostředků, nelze dospět k závěru, že se dopustil neoprávněného použití peněžních prostředků, a tudíž porušení rozpočtové kázně jen protože určitý výdaj nárokoval jako způsobilý, ač ve skutečnosti byl výdajem nezpůsobilým. Vzhledem k tomu, že dotační prostředky nebyly stěžovateli vůbec vyplaceny, považuje stěžovatel závěr krajského soudu o tom, že samotné pozastavení plateb nemůže nic změnit na skutečnosti, že se měl dopustit porušení rozpočtové kázně, za nepřezkoumatelný.

[16] Stěžovatel dále namítal, že hodnocení otázky (ne)způsobilosti výdajů ze strany krajského soudu je nesprávné, neboť krajský soud se nedostatečně vypořádal s námitkou stěžovatele, že rozhodnutí o poskytnutí dotace neobsahovalo dostatečně jasný a určitý podklad pro závěr, že stěžovatel nebyl oprávněn některé výdaje zahrnout mezi způsobilé výdaje projektu. Ve vztahu ke mzdovým nákladům stěžovatel uvedl, že poskytovatel na semináři před zahájením projektu příjemcům sdělil, že mzdy budou dokladovány jinak, než v předcházejících programech, a to podle skutečného rozsahu expozice zaměstnanců na práci v rámci projektu. Stěžovatel pak v souladu s touto instrukcí postupoval a práci zaměstnanců zařazených do projektu vykázal v 1. monitorovací zprávě. Po přibližně dalších dvou letech dospěl poskytovatel k závěru, že zaměstnanci zařazení do projektu musí na projektu pracovat rovnoměrně, proto stěžovatel začal vykazovat práci všech zaměstnanců na projektu rovnoměrně, ovšem některé mzdové výdaje, které zjevně souvisely s projektem, byly následně posouzeny jako výdaje nezpůsobilé, a to pouze proto, že poskytovatel změnil metodiku vykazování způsobilých mzdových výdajů.

[17] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[18] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti podpořil závěry krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Vyjádřil se rovněž podrobně k jednotlivým okruhům kasačních námitek.

IV.

[19] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud předem uvádí, že nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že krajský soud popřel své předchozí závěry vyjádřené v rozsudku č. j. 30 Af 1/2017-357 ohledně snížení nebo spíše vyloučení škodlivosti porušení rozpočtové kázně stěžovatelem. Na str. 16 citovaného rozsudku krajský soud uvedl, že *„Na druhé straně nelze nevidět, že žalobce, ať už správním orgánům nebo zejména soudu, předložil řadu tvrzení, která sice nemají relevanci ve vztahu k samotnému porušení rozpočtové kázně, ale která podle žalobce škodlivost porušení povinnosti snižují nebo spíše vylučují. Tyto argumenty týkající se okolností případu by po 24. 6. 2012 mohly mít vliv na stanovení částky odvodu a měly být správními orgány vzaty v úvahu (viz níže). Jak se s nimi měly správní orgány vyrovnat, soud samozřejmě předjímat nemůže.“* Z uvedeného je zřejmé, že se nejedná o závěry krajského soudu, jak mylně uvádí stěžovatel, ale o tvrzení samotného stěžovatele, se kterým byl žalovaný povinen se zabývat v novém rozhodnutí, jak jej krajský soud v rozsudku č. j. 30 Af 1/2017-357 zavázal. V předmětném rozsudku krajský soud nezaujal žádný závěr ke stanovené výši odvodu za porušení rozpočtové kázně, neboť krajský soud tímto rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného o odvolání právě z důvodu nedostatečného odůvodnění závažnosti porušení povinností ze strany stěžovatele.

[22] Žalovaný vázán právním názorem krajského soudu se následně zabýval tvrzeními stěžovatele a posoudil výši stanoveného odvodu s ohledem na závažnost porušení rozpočtové kázně stěžovatelem (viz body 59 až 64 žalobou napadeného rozhodnutí). Při úvaze o výši odvodu za porušení rozpočtové kázně stanoveného finančním úřadem vyhodnotil, že porušení rozpočtové kázně se netýká celého objemu poskytnutých prostředků, ale pouze těch prostředků, které byly vynaloženy na uvedené nezpůsobilé výdaje. Vzhledem ke skutečnosti, že dotační prostředky byly stěžovateli poskytnuty pouze na úhradu způsobilých výdajů, pak z podstaty této samotné skutečnosti vyplývá, že odvod za porušení rozpočtové kázně je třeba vyměřit právě ve výši těchto nezpůsobilých výdajů, tj. v částce odpovídající 100 % výši nezpůsobilých výdajů. V tomto ohledu žalovaný zdůraznil, že dotační prostředky použité na úhradu nezpůsobilých výdajů, byly vydány v rozporu s jejich účelovým určením a podmínkami rozhodnutí o poskytnutí dotace. S ohledem na zvážení závažnosti porušení, resp. „polehčujících okolností“ uváděných stěžovatelem, žalovaný dospěl k závěru, že se jedná o vysokou míru závažnosti předmětného pochybení, kdy byly prostředky vynaloženy v rozporu s jejich určením. Žalovaný proto vyhodnotil, že je třeba uložit odvod na horní hranici procentního rozmezí stanoveného poskytovatelem, tj. ve výši 100 % nezpůsobilých výdajů, což je jediný možný způsob stanovení odvodu, neboť pokud by došlo ke snížení výše odvodu, tj. odvod by byl vyměřen v částce nižší, než ve které provedl stěžovatel nezpůsobilé výdaje hrazené z dotačních prostředků, pak by část nezpůsobilých výdajů byla uhrazena z dotačních prostředků, což by bylo v rozporu s podmínkami rozhodnutí o poskytnutí dotace (viz bod 64 žalobou napadeného rozhodnutí). Se závěry žalovaného se ztotožnil také krajský soud v napadeném rozsudku (viz bod 58 rozsudku). Krajský soud se rovněž zabýval otázkou významu správného vyplnění soupisky účetních dokladů, vlastních prostředků stěžovatele na

pokračování

projektovém účtu i nevyplacení dotace poskytovatelem (viz body 69 a násl. rozsudku). Z výše uvedených důvodů proto není důvodná námitka stěžovatele, že napadený rozsudek odporuje dříve vyjádřeným závěrům krajského soudu a že je nepřezkoumatelný.

[23] Pokud jde o obecný nesouhlas stěžovatele s úvahou krajského soudu ohledně přiměřenosti výše stanoveného odvodu, lze v souladu s krajským soudem odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, kdy rozšířený senát v návaznosti na úvahu týkající se přiměřenosti výše stanoveného odvodu konstatoval: „*Týká-li se porušení povinnosti samostatné části poskytnuté dotace, odvod se má týkat pouze celé takto vymezené části.*“ Finanční orgány v nyní posuzované věci postupovaly tedy správně, pokud odvod stanovily pouze na příslušnou oddělitelnou část poskytnuté dotace (dotační prostředky použité na úhradu nezpůsobitelných výdajů). Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s krajským soudem, že stanovení nižšího odvodu než právě ve výši 100 % částky, ve které byla rozpočtová kázeň porušena, by fakticky znamenalo dílčí aprobaci samotného porušení rozpočtové kázně v podobě neoprávněného použití dotačních prostředků.

[24] Pokud jde o námitky týkající se fikce neporušení rozpočtové kázně (§ 14f odst. 2 rozpočtových pravidel), je nesporné, že v rámci původního řízení vedoucího k vydání předmětných platebních výměrů a následně napadeného rozhodnutí o odvolání k postupu podle § 14f rozpočtových pravidel nedošlo. Jednalo se tak skutečně o pochybení finančních orgánů. Žalovaný toto pochybení následně napravil tím, že přiměl poskytovatele dotace, aby stěžovateli zaslal výzvu k vrácení části dotace. Krajský soud přisvědčil stěžovateli potud, že nynější odstranění původního pochybení spočívajícího v nezaslání výzvy podle § 14f rozpočtových pravidel již bylo spíše formální, když v danou dobu již skutečně stěžovatel neměl vůči poskytovateli dotace co plnit, neboť převážná většina těch částí dotace, jichž se týkala jeho zjištěná porušení rozpočtové kázně, byla pomyslně pokryta pozastavením plateb, a fakticky tedy vůbec k vyplacení dotace nedošlo. Jak ovšem zcela správně konstatoval krajský soud, tyto okolnosti jsou však druhotné, neboť nejpodstatnější byla otázka, zda nesprávným postupem správních orgánů spočívajícím v tom, že mu nebyla zaslána výzva podle § 14f rozpočtových pravidel, byl stěžovatel dotčen na svých právech. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že tomu tak v případě stěžovatele nebylo. Stanovený odvod totiž odpovídal části dotace, kterou by mohl stěžovatel na základě výzvy poskytovatele dotace podle § 14f odst. 3 rozpočtových pravidel dobrovolně vrátit, pokud by tato výzva byla vydána. Samotná úhrada odvodu tak pro stěžovatele žádnou újmu nepředstavuje. Finanční úřad tak sice postupoval v daňovém řízení nezákonně (vydal platební výměry, aniž by jejich vydání předcházela výzva podle § 14f rozpočtových pravidel), tento samotný postup (formálně napravený žalovaným) však stěžovatele nijak nepoškodil. Uložený odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši zjištěných pochybení stěžovatele totiž svou povahou odpovídá vrácení části dotace na základě předmětné výzvy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 Afs 293/2018-28, bod 34). Případnou újmu by pro stěžovatele bylo vyměření penále, jež by bylo nutno považovat z důvodu shora uvedeného za nezákonné. Předmětem přezkumu v nyní posuzované věci je však stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně, nikoliv stanovení penále.

[25] Stěžovatel dále namítal, že v důsledku pozastavení a nevyplacení části dotace se nemohl dopustit neoprávněného nakládání s veřejnými prostředky a tím ani porušení rozpočtové kázně.

[26] Podle § 44 odst. 1 písm. a) rozpočtových pravidel, porušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu a jiných peněžních prostředků státu.

[27] Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 270/2015-48 vyplývá, že z hlediska konstatování porušení rozpočtové kázně na straně příjemce je podstatný mimo jiné způsob financování daného projektu či akce. U dotací poskytnutých ex ante, pokud jsou již peněžní prostředky příjemci dotace vyplaceny a ten nesplní jakoukoliv podmínku, která je v souladu s rozhodnutím o poskytnutí dotace za porušení rozpočtové kázně považována, dojde dnem porušení této podmínky také k porušení rozpočtové kázně (bod 66). Dospěje-li správce daně k závěru, že příjemce dotace skutečně již poskytnuté peněžní prostředky použil v rozporu se stanovenými podmínkami, vyměří příjemci povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně a nevyplacenou platbu na tento odvod započte (tamtéž, bod 74).

[28] Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že dokonce i u ex post financovaného projektu může dojít k porušení rozpočtové kázně a poté k zastavení platby dotace, pokud je projekt financován po etapách. Pokud poskytovatel dotace před proplacením další etapy projektu zjistí, že příjemce porušil pravidla v předchozí etapě projektu, na kterou již obdržel příslušnou část dotace, může přistoupit k zastavení platby na následující část projektu, byť se v rámci ní příjemce žádného pochybení nedopustil (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 Afs 358/2017-39, bod 26).

[29] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 14. 12. 2022, č. j. 9 Afs 314/2019-78, potvrdil, že pokud již byly vyplaceny prostředky, v jejichž použití příjemcem je spatřováno porušení pravidel, může poskytovatel svým rozhodnutím toliko dočasně pozastavit výplatu další části dotace. Případné porušení pravidel u již vyplacených prostředků představuje porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 rozpočtových pravidel, které je oprávněn posuzovat pouze příslušný správce daně (bod 13). Rozhodnutí, zda může jít o porušení rozpočtové kázně, či nikoliv, závisí na tom, zda poskytovatelem spatřované porušení pravidel souvisí s použitím již vyplacených prostředků dotace, nebo naopak s prostředky, které dosud vyplaceny nebyly. Naopak sama skutečnost, že v důsledku rozhodnutí poskytovatele dotace příjemce dotace část přiznaných dotačních prostředků neobdrží, rozlišovacím kritériem být nemůže (bod 15).

[30] Jak je patrné z právě uvedené judikatury, otázka pozastavení plateb není sama o sobě rozhodná pro závěr, zda může dojít k porušení rozpočtové kázně. Podstatné je, zda se příjemce dotace dopustil pochybení ohledně použití prostředků, které již byly poskytnuty, či nikoliv.

[31] V dané věci podle čl. VII písm. a) rozhodnutí o poskytnutí dotace proplacení výdajů probíhalo formou ex ante financování. Stěžovatel tedy měl obdržet zálohy na realizaci projektu předem a následně dokládal způsobilost vynaložených výdajů. Z přílohy č. 2

pokračování

rozhodnutí o poskytnutí dotace vyplývá, že stěžovatel měl specifikované výše plateb požadovat v devíti termínech od 31. 1. 2012 do 31. 1. 2014.

[32] Finanční orgány se otázkou porušení rozpočtové kázně začaly zabývat na základě podnětu ministerstva ze dne 26. 5. 2014. Rozhodly, že k porušení rozpočtové kázně došlo ohledně následujících výdajů: výdaj za právní služby právní kanceláře dne 4. 4. 2012; výdaj na ochranné pracovní pomůcky dne 15. 11. 2012; mzdové výdaje realizačního a odborného týmu včetně zákonných odvodů za duben 2012 až červen 2013; bankovní poplatky za provedenou expresní platbu dne 1. 7. 2013; cestovní výdaje (stravné) v rámci zahraniční služební cesty do Německa dne 31. 7. 2013; cestovní výdaje vynaložené na účast na festivalu filmů v zahraničním Science Learning Centre dne 31. 7. 2013; pronájem automobilu dne 30. 8. 2013; odměna zaměstnankyni za září 2013; členský poplatek České asociaci science center dne 19. 7. 2013.

[33] Ministerstvo oznámením ze dne 28. 4. 2014 pozastavilo stěžovateli platby v částce 1 411 628,38 Kč.

[34] Z právě uvedené časové souslednosti vyplývá, že k pozastavení plateb došlo až po vynaložení nezpůsobilých výdajů stěžovatelem. Pozastavení plateb tedy nemohlo mít vliv na to, z jakých prostředků stěžovatel tyto výdaje dříve hradil. Již před pozastavením plateb byla stěžovateli v rámci ex ante financování vyplacena podstatná část poskytnuté dotace. Lze tedy dovodit, že finanční orgány rozhodovaly o porušení pravidel ohledně dotačních prostředků, které byly stěžovateli již vyplaceny. Taková situace představuje porušení rozpočtové kázně.

[35] Krajský soud tedy dospěl ke správnému závěru, že pozastavení plateb v tomto případě nebránilo finančním orgánům rozhodnout o porušení rozpočtové kázně.

[36] Stěžovatel dále tvrdil, že nemohlo dojít k porušení rozpočtové kázně, neboť na účtu, z kterého byly výdaje hrazeny, měl vždy vlastní prostředky. I kdyby tedy šlo o nezpůsobilé výdaje, byly uhrazeny z vlastních prostředků. Krajský soud také retroaktivně aplikoval Příručku pro příjemce.

[37] Podle části 5.1.2 Příručky měl příjemce povinnost zřídit zvláštní bankovní účet za účelem zajištění transparentnosti plateb prováděných v souvislosti s projektem. Podle Příručky, verze 4.0 (účinnost od 1. 6. 2011), v případě, že si příjemce převedl na zvláštní účet projektu vlastní prostředky, bylo možné z tohoto účtu z těchto vlastních prostředků hradit i nezpůsobilé výdaje projektu (str. 30). Podle Příručky, verze 5.0 (účinnost od 15. 8. 2013), v případě, že si příjemce převedl na zvláštní účet projektu vlastní prostředky, bylo možné z tohoto účtu z těchto vlastních prostředků hradit i nezpůsobilé výdaje projektu. Podmínkou bylo, aby příjemce měl počínaje dnem úhrady nezpůsobilého výdaje na projektovém účtu dostatek vlastních finančních prostředků a zároveň si tento výdaj nenárokoval v soupisce účetních dokladů jako způsobilý (str. 38).

[38] Krajský soud k tomu uvedl, že text verze 5.0 byl doplněn o podmínky hrazení nezpůsobilých výdajů projektu z vlastních prostředků příjemce. Podmínky však považoval za logické. Verze 5.0 tak podle krajského soudu nepředstavuje oproti verzi 4.0 žádnou

skutečnou změnu: uvedené podmínky zde byly, jen od účinnosti verze 5.0 byly vyjádřeny explicitně, zatímco před její účinnosti je bylo třeba dovozovat.

[39] Jak je patrné, krajský soud neaplikoval retroaktivně verzi 5.0 Příručky. Pouze poznamenal, že tato verze již výslovně obsahuje podmínky, které však byly přítomny již dříve ve verzi 4.0. Nejvyšší správní soud s tímto názorem souhlasí. Podmínka pro hrazení nezpůsobilých výdajů z vlastních prostředků, spočívající v tom, že si příjemce tento výdaj nenárokují v soupisce účetních dokladů jako způsobilý, je skutečně logická a nutně vyplývá již z předchozí verze Příručky.

[40] Podle čl. III písm. c) rozhodnutí o poskytnutí dotace lze dotaci použít pouze na výdaje, které splňují podmínky způsobilosti. Podle Příručky verze 4.0 příjemce dotace předkládal k vyúčtování způsobilé výdaje projektu (viz část 5.1.1.2 a 5.1.7.). Pokud tedy stěžovatel zahrnul nějaké výdaje do vyúčtování žádosti o platbu, je zřejmé, že je považoval za způsobilé výdaje. Pouze takové tam měl vykazovat.

[41] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že peníze jsou věcí zastupitelnou. Pokud se tedy na jednom účtu nachází prostředky dotační, tedy poskytnuté ministerstvem v rámci dotace, a vlastní prostředky stěžovatele, skutečně nelze určit, jaké prostředky byly použity na úhradu konkrétního výdaje. Avšak právě proto se zásadní stává otázka, zda stěžovatel dané výdaje uplatňuje jako způsobilé, či nikoliv. Způsobilé výdaje jsou takové, které lze hradit z projektu. Je tedy zřejmý záměr příjemce dotace hradit výdaje, které označí jako způsobilé, dotačními prostředky. Příjemce nemá důvod hradit výdaje, které považuje za způsobilé, z vlastních prostředků. Nelze tedy vůbec předpokládat, že tak činil. V případě zálohového financování a přítomnosti vlastních prostředků na dotačním účtu se tedy skutečnost, jak příjemce výdaje označí, resp. jak se vůči těmto výdajům chová, včetně toho, zda je uplatňuje k úhradě, stává stěžejní pro posouzení, z jakých prostředků byly hrazeny.

[42] Krajský soud také správně odkázal na závěr finančních orgánů, že stěžovatel si sám vedl pomocnou evidenci, ve které zaznamenával výši vlastních peněžních prostředků jak vložených na projektový účet, tak čerpaných z projektového účtu. Správce daně z této evidence zjistil, že v ní není za rozhodné období uvedeno, že by výdaje, označené správcem daně jako nezpůsobilé, byly čerpány z vlastních peněžních prostředků stěžovatele, které měl na projektovém účtu. Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatel proti tomuto závěru finančních orgánů nevznesl v žalobě námitky. Zjištěná skutečnost tak podporuje správnost závěru, že na výdaje shledané nezpůsobilými stěžovatel použil veřejné prostředky a nikoliv prostředky vlastní.

[43] Krajský soud tedy dospěl ke správnému závěru, že se nemůže jednat o výdaje pokryté vlastními prostředky, pokud stěžovatel výdaje vykazoval jako způsobilé a z jeho vlastní evidence nevyplývalo, že by tyto výdaje hradil z vlastních prostředků.

[44] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, že tento výklad vede k tomu, že vlastní prostředky na projektovém účtu postrádají smysl. V souladu s Příručkou může příjemce mít na projektovém účtu vlastní prostředky a z nich hradit nezpůsobilé výdaje. Tyto nezpůsobilé výdaje však následně nemůže uplatňovat jako způsobilé ve vyúčtování žádosti o platbu. Zda příjemce dotace bude nezpůsobilé výdaje hradit z projektového

pokračování

transparentního účtu nebo jiných účtů, je jeho volbou. Hrazení z projektového účtu může mít minimálně tu výhodu, že výdaje související s projektem lze hradit z jednoho účtu a až následně, před zasláním vyúčtování poskytovateli dotace, vyhodnotit, které výdaje jsou způsobilé a které nikoliv. Nejvyšší správní soud naopak souhlasí s krajským soudem, že nelze aprobovat praxi, při níž se u poskytovatele dotace nárokují výdaje, a pokud se zjistí, že nejsou způsobilé, tak se nic neděje, protože příjemce dotace může začít tvrdit, že tyto výdaje uhradil z vlastních prostředků.

[45] Stěžovatel dále argumentoval, že není pravdivé tvrzení krajského soudu v rozsudku č. j. 30 Af 1/2017-407, že vlastní peněžní prostředky stěžovatele na projektovém účtu nebyly, a proto nezpůsobilé výdaje musely být hrazeny z dotačních prostředků. V bodě 52 rozsudku č. j. 30 Af 1/2017-407 krajský soud uvedl následující: *„Kontrolou správce daně však bylo ověřeno, že v těchto Přehledech za rozhodné období není uvedeno, že by výdaje, označené správcem daně jako nezpůsobilé, byly čerpány ze zvláštních peněžních prostředků žalobkyně, které měla na projektovém účtu. Z této skutečnosti tedy jednoznačně vyplývá, že na nezpůsobilé výdaje musely být použity dotační prostředky, neboť jiné, tj. vlastní peněžní prostředky na projektovém účtu v rozhodné době nebyly.“* Na tento závěr odkázal krajský soud i v nyní posuzované věci (viz bod 76 rozsudku).

[46] Uvedenou námitkou se zabýval zdejší soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2023, č. j. 6 Afs 121/2021-41, jímž zamítl kasační stížnost téhož stěžovatele právě proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 12. 2020, č. j. 30 Af 1/2017-407. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku konstatoval, že krajský soud se v rozsudku č. j. 30 Af 1/2017-407 skutečně dopustil nepřesného vyjádření. Podle názoru kasačního soudu se však nejednalo o pochybení, které by způsobovalo nezákonnost a vedlo ke zrušení napadeného rozsudku. Krajský soud v citovaném textu k žalobní námitce odkazoval na zjištění finančních orgánů, se kterými se ztotožnil, přičemž téměř doslovně převzal hodnocení žalovaného. V závěru však doplnil právě rozporovanou skutečnost, že na projektovém účtu nebyly vlastní prostředky stěžovatele. K tomu zdejší soud v rozsudku č. j. 6 Afs 121/2021-41 uvedl, že *„Tak to ovšem žalovaný zjevně nezamýšlel. Z jeho rozhodnutí je zřejmé, že účet, z kterého byly hrazeny výdaje, obsahoval pouze prostředky stěžovatelky a dotační prostředky. Pokud podle záznamů stěžovatelky sporné výdaje nebyly hrazeny z jejích prostředků, musely být nutně hrazeny z dotačních prostředků, neboť jiné prostředky na účtu nebyly. Jinými prostředky žalovaný myslel jiné než prostředky dotační nebo stěžovatelčiny. Podstatné je, že krajský soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožnil a jeho nepřesné doplnění není relevantní.“* Od tohoto závěru nemá Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci důvod se odchýlit.

[47] Stěžovatel dále uvádí, že jeho finanční prostředky na projektovém účtu tvořily v některých případech jediné finanční prostředky na tomto účtu, neboť ministerstvo bylo v prodlení s poskytováním prostředků. Tato obecná námitka na věci nic nemění. Není pochyb o tom, že ministerstvo bylo s platbami v prodlení. Jinak by ostatně nemohlo pozastavit platby dne 28. 4. 2014, pokud podle původního plánu mělo k poslední platbě dojít 31. 1. 2014. Stěžovatel však netvrdí, že právě v momentě, kdy vynaložil sporné výdaje, mu nebyly prostředky na tyto výdaje vyplaceny. Pouze obecně tedy Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel finanční prostředky v rámci poskytnuté dotace čerpal již od počátku roku 2012. Jak vyplývá z tvrzení samotného stěžovatele (grafy přiložené k žalobě), tak dotační prostředky na účtu byly po celou dobu nepřetržitě až do dubna 2014.

Z grafů tedy vyplývá, že teprve v roce 2014, tedy poté, co byly hrazeny sporné výdaje, mělo dojít k situaci, že na účtu byly pouze stěžovatelovy prostředky.

[48] K poslednímu okruhu kasačních námitek Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že celá tato část kasační stížnosti trpí značnou obecností. Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, kterou konkrétní okolnost, či argument měl krajský soud pominout, a pokud by tak neučinil, mohl dojít k jinému závěru o způsobilosti výdaje. Neuvádí ani, jaká konkrétní pravidla, která krajský soud použil ve svém odůvodnění, považuje za neurčitá a proč.

[49] Nejvyšší správní soud obecně konstatuje, že nepřezkoumatelné není takové rozhodnutí, ve kterém krajský soud sice nevypořádá veškeré námitky, ale z odůvodnění lze zjistit, jaký názor soud či správní orgán zaujal na skutkové a právní otázky, které jsou podstatné pro rozhodnutí (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, bod 29; k významu přezkoumatelnosti soudního rozhodnutí obecně pak bod 30 tamtéž). Úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní, což může učinit i tak, že proti ní postaví vlastní ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (náleží Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68).

[50] Takto krajský soud u přezkumu způsobilosti jednotlivých výdajů postupoval. Z napadeného rozsudku je zřejmé, proč u jednotlivých položek byl toho názoru, že jde o nezpůsobilý výdaj. Krajský soud nepominul u jednotlivých položek ani odkázat na ustanovení ať již zákona, rozhodnutí o dotaci, či jiná pravidla dotace, o které své závěry opírá. To, že se důvody překrývají s důvody, které uvedl žalovaný, není vada rozhodnutí způsobující jeho nezákonnost či nepřezkoumatelnost. Je zřejmé, že pokud krajský soud souhlasí s hodnocením správního orgánu, odůvodnění bude velmi podobné.

[51] K námitce určitosti pravidel o způsobilosti výdajů Nejvyšší správní soud již ve svém dřívějším kasačním rozsudku uvedl, že z jeho judikatury vyplývá požadavek na určitost a jasnost dotačních podmínek. Je to totiž poskytovatel dotace, který primárně svým rozhodnutím vytváří normativní rámec, v jehož mezích má příjemce dotace povinnost se pohybovat. Právo poskytovatele dotace vymezit podmínky jejího čerpání souvisí s povinností vymezit dotační podmínky jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem, který zajistí předvídatelnost postupu při případném zpětném vymáhání poskytnuté dotace či uplatnění sankčního odvodu, resp. stav, kdy příjemce bude mít jistotu ohledně obsahu dotačních podmínek (blíže viz např. rozsudek ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 Afs 142/2016-32, a judikaturu tam citovanou).

[52] Stěžovatel v kasační stížnosti nspecifikuje, která pravidla a proč považuje za neurčitá. Neodkazuje na jediné pravidlo, které žalovaný či krajský soud použili a které má za nejasné. Pouze obecně uvádí, že rozhodnutí o poskytnutí dotace a na ně navazující dokumenty, např. Pravidla způsobilosti výdajů, nelze objektivně považovat za určitý a jasný normativní rámec. Na takto formulovanou námitku Nejvyšší správní soud může odpovědět pouze obecně, že takovou vadu neshledal. V nyní posuzovaném případě žalovaný i krajský soud svá rozhodnutí o nezpůsobilosti výdajů opřeli o řadu konkrétních pravidel týkajících se této dotace.

pokračování

[53] Stěžovatel, byť také bez odkazu na konkrétní pravidlo, zmiňuje výdaje na mzdové nároky. Zde krajský soud vhodně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Afs 160/2020-45, který se týkal stejného stěžovatele a stejného projektu. Nejvyšší správní soud zde mimo jiné uvedl:

[37] Článek IV odst. a) rozhodnutí o poskytnutí dotace vymezuje způsobilé výdaje jako výdaje, které jsou „vynaloženy v souladu se závaznými metodickými předpisy upravujícími způsobilost výdajů, kterými jsou Pravidla způsobilých výdajů pro programy spolufinancované ze strukturálních fondů a Fondu soudržnosti na programové období 2007-2013, Pravidla způsobilých výdajů OP VaVpI stanovená v rámci Příručky pro příjemce OP VaVpI [...], příslušné Výzvy k předkládání projektů [...] a dalších opatření, která mají dopad na implementaci OP VaVpI“. Dle zjištění správce daně (jež stěžovatelka nezpochybňovala) ze zmíněných dokumentů vyplývá, že „mzdy členů odborného/realizačního týmu musí být ve výši, která je v místě a čase obvyklá“ a „způsobilé výdaje vykazované pro účely příspěvku na mzdové náklady by měly být založeny na fixních jednotkových osobních výdajích na zaměstnance (hodina/měsíc dle pracovní smlouvy). Přiměřené odměny mohou být ve způsobilých výdajích zahrnuty pouze za mimořádných okolností a s příslušným odůvodněním“ (str. 22 zprávy o daňové kontrole).

[38] Stěžovatelka uvedené vymezení způsobilých výdajů považuje za nejednoznačné, s tím však nelze souhlasit. Je z něj zřejmé, že mezi způsobilé výdaje patří především fixní náklady na mzdy členů realizačního týmu projektu. Odměny lze za způsobilý výdaj považovat pouze za mimořádných okolností (které je příjemce povinen zdůvodnit). Použití tohoto neurčitého pojmu nelze samo o sobě považovat za nesrozumitelné. I v rozsudku ze dne 28. února 2014 č. j. 5 Afs 90/2012 - 33, na který odkazovala stěžovatelka, Nejvyšší správní soud uznal, že v rozhodnutí o poskytnutí dotace je možné zvolit obecnou formulaci, kterou je pamatováno na různorodost reality, pozitiva této možnosti jsou však podmíněna následnou povinností finančních orgánů provádějících kontrolní činnost přesně interpretovat a aplikovat danou formulaci na vzniklý stav [...] i tato obecná formulace stanovení podmínek musí dosahovat alespoň určitého nezbytného stupně určitosti, aby jí vůbec bylo možné následně vyložit a aplikovat, přičemž tyto podmínky musí být formulovány tak, aby byly jasné příjemci dotace již v době jejich čerpání. Tyto požadavky byly v projednávané věci naplněny. Pojem „mimořádné okolnosti“ není tak neurčitý, aby si příjemce dotace nemohl udělat alespoň rámcovou představu o tom, jaké situace pod něj bude možné podřadit, či aby naopak dával kontrolním orgánům prakticky neomezený prostor pro jeho následnou aplikaci (na rozdíl od citovaného případu, kdy poskytovatel dotace pro určitý postup nevymezil žádné podmínky).

[54] Krajský soud výdaje stěžovatele v tomto případě přezkoumal i ve světle právě citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu a dospěl k závěru, že zkoumané výdaje na mzdy nebyly způsobilé. Nejvyšší správní soud při absenci kasačních námitek v tomto směru nebude správnost závěrů krajského soudu ohledně uznatelnosti jednotlivých výdajů přezkoumávat.

[55] Lze doplnit, že úkolem Nejvyššího správního soudu je přezkoumat rozsudek krajského soudu. Už z tohoto důvodu nemůže jako projednatelná kasační námitka obstát zmínka stěžovatele v kontextu nejednoznačnosti vymezení podmínek způsobilosti výdajů, že „tyto námitky žalobce jsou obsaženy jednak v původní žalobě a jednak je přehled těchto námitek shrnut v odst. 37 předchozího kasačního rozsudku NSS“. Nicméně následně (po sepsání žaloby a rozsudku NSS) došlo k vydání touto kasační stížností napadeného rozsudku. Ten obsahuje ohledně uznatelnosti výdajů rozsáhlou argumentaci s odkazy na příslušná pravidla. Pokud stěžovatel pouze odkáže na svou žalobu, tak nelze seznat, jaké konkrétní námitky stěžovatel vznáší proti argumentaci krajského soudu. Nadto lze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že v kasační stížnosti nelze jen stroze odkázat na jiná podání stěžovatele v předcházejících řízeních (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58).

[56] Námitkou stěžovatele, že některé mzdové výdaje byly vyhodnoceny jako nezpůsobilé z důvodu změny metodiky ministerstva, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť tuto námitku stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, a tato námitka je proto nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[57] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[58] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2023

David Hipšr
předseda senátu